

A világok elején, mikor az emberek a több ezer született lényhez mérve, még csak gyermekek voltak, állt a messzi világok végén egy hegy. Ezen a hegyen, kőpalotájának pompájában élt a Sárkány. A hegyet egy varázslatos erdő övezte, melyet az Erdei Tündérek királyának bölcsessége ragyogott be, minden egyes nap. A Sárkány nem volt gonosz lény, nem vágyott többre annál, mint amije van, hegyének csöndes magánya és mágikus tárgyai voltak csupán, amik neki fontosak voltak. Ő maga nem foglalkozott a többi teremtett lélek ügyes-bajos dolgaival. Soha nem háborúzott, tudományát és tehetségét nem vetette be soha, egyik oldalon sem. Egyetlen feladata, mellyel a teremtett világnak tartozott, annyi volt csupán, hogy, mikor az erdő öreg lesz, levegője fojtogató, s benne semmilyen teremtett lélek már nem él boldogan, kérje meg az Erdei Tündérek királyát, had égesse fel, így a régi hamvaiból új élet fakadhat. Az Erdei Tündérek királya kötötte vele ezt a paktumot, aki bölcs volt, s egyidős a világokkal. Tudta, hogy az öreg erdőkből csak gonosz szellemek bújnak elő, megmérgezvén a világokat. Ígéretet tétetett hát a Sárkánnyal, mely ígéretét időről időre be is hajtotta.

A Sárkány mindig szólt, hogy mikor érkezik, így a tündérek minden állatnak, tündérnek, s más erdei élőlényeknek is időben hírt vihettek: Az erdő égni fog. Így ment ez, hosszú időn keresztül, az erdő született, élt, virult, hanyatlott, majd lángolt, hogy a régi hamvaiból új élet fakadjon. Az erdei lények mind tudták, a Sárkány nélkül, egyszer örök időkre el kéne hagyniuk otthonukat. Tisztelték bölcsességét és örültek tüzének. Mint mondtam, így ment ez időről időre, a körforgás soha meg nem állt. Az erdő és a hegy a boldogság, béke és egyensúly szigete lett. Míg nem.....

Míg nem egyszer emberek költöztek a hegy lábához. eleinte csak néhányan jöttek, komor arcú férfiak, nők, és vidáman kergetőző gyermekek. Házakat emeltek az erdő szélén, de az Erdei Tündérek királya megparancsolta alattvalóinak, hogy hagyják, had cselekedjenek így. Majd több fát vágtak ki, búzát, árpát, kukoricát ültettek. De az Erdei Tündérek hagyták, had cselekedjenek így. Majd falakat húztak, kőházakat emeltek, s ekkor már a Sárkány is tudta, hallotta a hegy nyögéseiben, hogy itt vannak. De sem a Sárkány, sem az Erdei Tündérek nem tettek ellenük semmit. Figyelték őket, tanultak tőlük, de vigyáztak, hogy soha ne mutatkozzanak előttük. Furcsának tartották az embereket, eddig csak olyan lényekkel találkoztak, akik mindent, amit elvettek vissza is adtak valamiként az erdőnek, de az emberek nem törődtek sem az erdővel, sem a hegyel, csak magukkal. A Sárkány és az Erdei Tündérek mégsem bántották őket, csak elkerülték városukat.

Eljött azonban az idő, amikor az erdő kezdett öregedni, a fák alatt lehullott sok száz éves avar már fojtogatta az ott lakókat, az ágak közt a napsugarak már nem ragyogtak be. Elérkezett hát a Sárkány ideje. Az Erdei Tündérek útra keltek, fészekről fészekre, barlangról barlangra, üregről, üregre, odúról odúra jártak, s mindenhol üzentek, a Sárkány hamarosan eljön. Elmentek az emberek városába is, de királyuk nem hallgatott rájuk, azt mondta, ha a Sárkány árt nekik, majd nekik gondjuk lesz rá.

Az erdő kiürült, de az emberek nem tágítottak, a sárkány pedig eljött, s ahogy ígérete köti őt, felégette az erdőt. Az emberek földjei is oda lettek, bár a városuk a kőfal mögött megmaradt. Az erdő hamvaiból új erdő sarjadt, s lassan az erdő lakói is visszatérhettek. Hálásak voltak a Sárkánynak, nem úgy, mint az emberek, aki azt gondolták, a Sárkány gonosz, amiért felégette a földjeiket. De nem tudhatták hol él, így nem is vadásztak rá. Már majdnem el is feledték őt. Királyok jöttek és mentek, gyermekek születtek, s lettek vénné, míg a Sárkány újra eljött. Minden úgy történt, ahogy előtte is, az állatok, s mind az erdő teremtményei útra keltek a pusztító tűz előtt, míg az emberek meg sem hallották, a figyelmeztetést.

A Sárkány, ahogy végzett a munkájával elment, az erdő feltámadt hamvaiból, s az emberek dühe új erőre kapott. Terveket szőttek a Sárkány ellen, de minden kísérletük kudarcba fulladt, a Sárkány meg el tudta rejteni magát a kíváncsi, haragos tekintetek elől.

Teltek az évek, s az emberek lassan megfeledkeztek a Sárkányról. Városuk nőttön-nőtt, de sem a Sárkány, sem az Erdei Tündérek bölcs királya nem ártotta magát a dolgaikba.

Évszázadok teltek el, mikor a Sárkány megint eljött. Az erdő összes élőlénye hallgatott szavára, és elment, de az emberek félték a Tündérektől, ők nem hallgatták meg szavukat, maradtak, és látva a lángokat fergeteges, pusztító harag öntötte el a szívüket. Felfogadtak hát egy mágust, hogy vegye el a Sárkány tüzét. A mágus fiatal volt, és roppant nagy tudású, azonban ezt nem bölcsen használta, és megállapodott az emberek királyával. Megkereste a Sárkány palotáját és csellel elvette tőle a tüzét, majd sorsára hagyta.

Az ifjú erdő lassan megnőtt, a fák hatalmasok lettek, az emberek királysága ragyogott. De idővel az erdő egyre vénebb és vénebb lett, az Erdei Tündérek várták a Sárkány üzenetét, de a hegy néma volt. Sötét árnyak jelentek meg az erdő homályában, az állatok félelmükben új otthont kerestek, kevesen maradtak, nagyon kevesen. Egy suttogásokkal terhes őszi napon, a még ott maradtak az Erdei Tündérek királyához mentek, hogy megkérdezzék: Hol késik a Sárkány? De a Tündérek nem tudták a választ. Ekkor egy bátor üreg lakó, egy fiatal róka lépett előre, s így szólott:

-Ha mind félünk, rettegünk a suttogó árnyaktól, el kell mennünk. Én azonban nem félek! Megkeresem a Sárkányt, kiderítem, miért nem jön segíteni az erdő megújulását?

A Tündérek hallgattak, a királyuk szólt:

-Vállalod ezt a veszélyes feladatot?

-Igen!- felelte a róka

-Így hát neked adom a tudás csillagának fényét. Ez világítja be az utadat a rég benőtt ösvényeken.

A róka elvette a csillagfényt, és útnak indult. Úttalan utakon, rég elfeledett ösvényeken járt, a csillag fénye szívében vezette őt. Az ősz, télbe fordult, mire elérte a Sárkány palotáját. Bement, de a Sárkányt sokáig nem találta, míg a legfelső teremben meglelte. A Sárkány haldokolt, már majdnem megfagyott, mert palotáját sem tudta befűteni elvesztett tüze nélkül. A róka nagyon megsajnálta, beszélgetni kezdett vele, és a Sárkány elmesélte, hogy az emberek mágusa csellel elvette tőle a tüzét. Ezért nem égette le az erdőt, ezért nem tud ígérete szerint cselekedni.

Miután meghallgatta a Sárkány történetét, a róka úgy döntött, segít visszaszerezni a Sárkánynak az elvesztett tüzét, így ígéretet tett, hogy elmegy az emberek városába, hogy megkeresse, a mágust. A Sárkány neki ajándékozta az emberi szó eledelét, melytől a róka képessé lett az emberek nyelvén szólni.

Elindult hát egy újabb úton, a csillag tudása vezette őt a mágus otthona felé. A zord tél, lágy tavasszá szelídült, mikor a róka megérkezett a mágus eldugott erdei otthonához. A mágus nagyon öreg volt, arcát mély ráncok barázdálták, egyedül élt. A róka, bár félt tőle, de szólt hozzá, s a mágus meghallgatta, és mikor a róka a történet végére ért a mágus, arcát kezébe temetve, csendesen sírni kezdett, majd így szólt:

-Engem elátkozott a Sárkány tüze! Mióta elvettem tőle, mérhetetlen tudás nyílt meg előttem, ami felemésztett. Nézz rám, engem a Sárkány tüze elpusztít! Amikor elindultam, hogy visszaadjam neki, nem találtam utat a palotájához, kövek zuhantak oda, ahol nyílt út lett volna, fák nőttek ki az ösvényeken, eltorlaszolta azokat. Segíts eljutnom hozzá, és visszaadom, amit ostobán elvettem.

A róka útnak indult a mágussal a nyomában, elvezette őt a hegy tetejére, a palotába. Nem állták útjukat sem a kövek, sem a fák, az erdő és a hegy megengedte, hogy a mágus

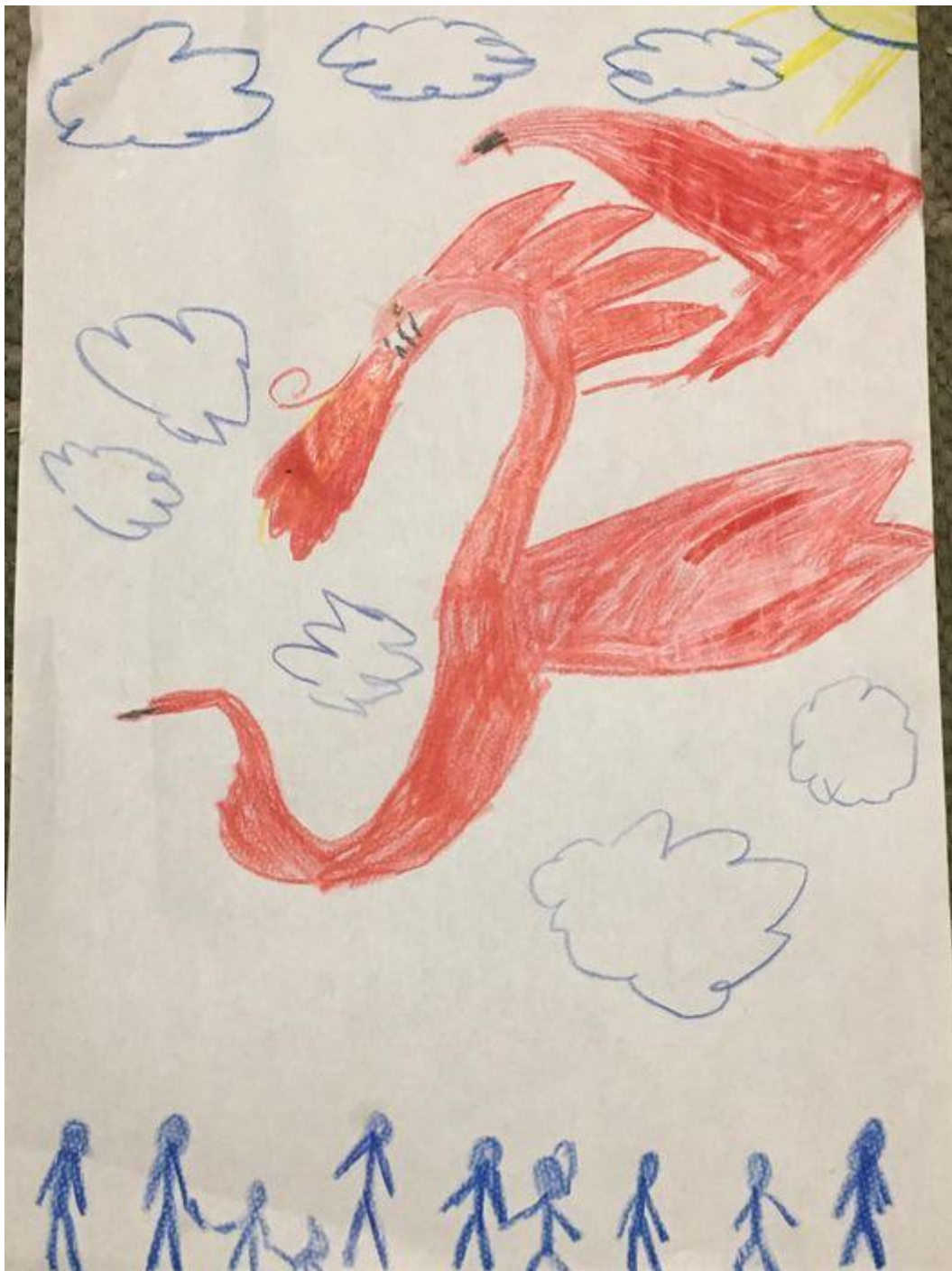
visszatérjen a Sárkányhoz. A lágy tavaszi szellők, forró nyári fuvallattá váltak mire a két vándor elérte célját.

A mágus könyörgött a Sárkány bocsánatáért, aki bölcs volt, így visszavette a tüzét, és a mágust elengedte, egy feltétellel, hogy elmondja az embereknek a hegy és az erdő örök szövetségét.

A Sárkány azon az őszön megint eljött, de az emberek tudtak érkezéséről, bölcs királyuk hallgatott a mágus szavára, így terményüket biztonságba helyezvén, kőfaluk mögül csodálhatták a Sárkány munkáját, biztonságban voltak.

Új szövetségük lett, az erdő, a hegy és az emberek között, s így megy ez egészen addig, míg a világoknak vége nem lesz.

A képet köszönöm a Sárga csoport Cseresznyéjének, aki már szeptembertől iskolás nagylány.

Illusztráció: P. Lúcia, (volt) sárga csoportos rajza